

Upprop: **LÅT OSS INTE KÖPA "KRISEN" I SÄCKEN!**

Talet om "svensk socialdemokratins kris" -- som för närvarande sysselsätter retoriskt massmedierna - riskerar att lura oss till förhastade diskussioner och beslut, när det som behövs mest, just nu, är sinnesnärvaro och sans.

Det finns tecken på att flera partipolitiska instanser och personer i ansvarställning anser att det måste bli ett snabbt och omedelbart val av nytt partiordförande och en bild om en tidsanpassad politik måste presenteras utan dröjsmål. Man vill inte ens vänta till en särskilt samankallad kongress.

Massmedierna njuter av att skandalisera och förhastade. Under förevändning att upplysa och skapa klarhet utnyttjar massmedierna situationen för att ställa till förvirring och motsättningar. Reportrarnas uppgift tycks ha blivit att ställa folk mot varandra och fungera som politikens städare och konsulter. Socialdemokraterna riskerar därför att begå nya förhastade beslut och vidta ogenomtänkta handlingsåtgärder som bara kommer att göra ont värre.

Man blir helt förskräckt när man ser hur pressen utnyttjar åsikterna från särskilda personer som tillskrivs en politisk auktoritet och position, för att blåsa upp och förvirra. Utan att ta till grova våldsamma medel följer svensk press ändå samma handlingsprincip som den erostratiska mördaren i Oslo: man skyr inga medel för att väcka uppmärksamhet och sysselsätta opinionen med fel sak. Dagspressen ger framstående plats åt uttalanden från personer som har något bombastiskt och överdrivet att framföra. Det är massmedia som utnämner kändisar, experter och opinionsbildare på eget bevåg. En tidningsrubrik - ofta med manipulerade uttryck - avgör vad som ska betraktas som aktuellt och på vilket sätt det ska bedömas.

I *SvD:s Nyheter* fick man nyligen läsa följande rubrik angående socialdemokratins situation efter Juholts avgång: "En öppen process fungerar inte nu". Detta påstående hämtas från Ardalan Shekarabi, som presenteras av högertidningen (med bild) som en socialdemokratisk auktoritet:

"Shekarabi anser inte att det ska vara en öppen process när en ny partiordförande väljs.
- En sådan process tar väldigt lång tid och jag tror inte S kan vara utan partiledare någon längre tid."

Shekarabi är (skriver tidningen) "förra SSU-ordförande" och "en av dem som ledde **kriskommissionen** efter valförlusten 2010". Det är just nyckelordet "kris" som lockat högertidningen till intervjun med kommissionens ordförande. Shekarabi utsågs, under Mona Sahlins period, tillsammans med Anna Johansson, som den "duumvirat" (tvåmanstyre) som skulle leda den inrättade socialdemokratiska "kriskommissionen". Kommissionens rapport presenterades den 25 februari 2011 och dess innehållet kan hämtas från Socialdemokraternas hemsida: <http://www.socialdemokraterna.se/Vart-parti/Kriskommissionen-tillsatt/>

Det vore värdefullt att de socialdemokratiska föreningarna tog del av rapporten och kommenterade den ingående. Rapporten bär den stolta titeln "Omstart för socialdemokratin". Det kanske handlar om ett stavfel och menas "Omstörtande av socialdemokratin". Det talas högtidligt i varje kapitel om "analys" av olika områden. Innehållet präglas av en grammatisk korrekt formulering av allmänna önskemål och självklarheter.

Att döma av de senaste 10 månaders erfarenheter kan man fråga sig om "Kriskommissionens" bidrag var att undvika och stoppa en hotande kris, eller att främja den. Ty det är väl ingen som kan undvara att konstatera att valet av partiordförande blev alltför ogenomtänkt och förhastat och att några riktlinjer för utvecklingen och fastställandet av en tidsenlig socialdemokratisk politik låtit sig väntas. Att, mot denna bakgrund, få höra kriskommissionens ordförande säga att det är bråttom att finna en ny ordförande och att "det inte ska vara en öppen process när en ny partiordförande väljs", visar bara vilka experter vi rör oss med. Shekarabi framhåller således att man ska hantera frågan om partiordförandevalet lika aningslös som vid valet av Juholt. Det är inte utan att man tycker verkligen synd om honom, när man ser hur han lurades av några omdömeslösa partibyråkrater att ge sig in i detta spel. SAP har knappast någonsin kunnat visa en sämre bild än den som utvecklas under de senaste tio månaderna, sedan Kriskommissionens "analyser" och "vägledande" förslag lades fram. Ernst Wigforss skulle vända sig i sin grav om han fick veta vad som pågår.

Det handlar nu - enligt Shekarabi och de agerande partiexperterna - inte bara om ordförandevalet, utan om att "få en politik för vår tid". Att denna politik redan ska ha beskrivits i 118 sidor och att den s.k. "Omstarten" skulle ha påbörjats i mars 2011, det ska man glömma. "Det är bäst att börja om på nytt igen" sjöng Powel Ramel. När ska man sätta i gång och börja förankra den skrytsamma "omstarten" i en omfattande öppen och djupgående dialog? När ska man "starta" ett tankearbete som kommer att kräva årtal? Hur kan Shekarabi, men också Jan Nygren och Lena Hjelm Wallén (i programmet Studio ett) inbilla oss att vi kan börja bedriva en tidsanpassad politik omedelbart? Han menar naturligtvis att partimedlemmarna är bara boskap - det räcker med att partistyrelsen och programkommissionen, med Lars Engqvist, tar hand om frågan.

Den omtalade krisen gäller inte bara socialdemokratin. Det är ett problem som ligger i tiden och som berör flera partier och flera länder. Partipolitiken och den rådande parlamentarismen har funnits i drygt hundra år och kräver en förnyelse. "Sverigedemokraternas intåg i riksdagen är det tydligaste tecknet på att inte bara socialdemokratin har misslyckats, utan politiken i sin helhet." - säger Marika Lindgren Åsbrink. Det kan man hålla med om. Tiden till nästa partikongress behövs för att initiera det nya millenniets politiska väg och börja peka åt rätt håll, genom att lyfta fram de mest brådskande frågorna och problem. En omdaning av den föråldrade politiken och en befrielse på alla de kompromisser och köpta idéer som socialdemokratin begått under de senaste 40-50 åren är ofrånkomlig, om Sverige ska kunna ha ett socialdemokratiskt parti kvar. En urvattnad socialdemokratisk politik måste börja reda ut sina begrepp igen.

När Kriskommissionen sammanfattade i fem punkter (med var sitt kapitel) de frågor som behövde diskuteras, kan man fråga sig om de valde rätta frågor och förmått se det som är viktigast. Även om vi tar dessa fem presenterade områden i handlingsprogram så har de inte kommit längre än till formuleringen av FEM rubriker som presenterar allmänhållna resonemang och måste diskuteras öppet och brett, i detalj, och eventuellt utvecklas och fyllas med realistiskt detaljerat innehåll förankrad hos folket's erfarenheter. Den femte punkten i rapporten lyder: "Utveckla demokratin. Socialdemokratin behöver tydligare formulera ett program för hur demokratin kan stärkas." Javisst! Vem skulle våga säga något annat? Detta håller de flesta med och utgör vad som Gunnar Fredriksson, för årtal sedan, kallade "politiska tautologier" (självklarheter). Men vad betyder det i praktiken? Och när ska vi starta ett konkret förtydligande formuleringsdialog?

Ett rimligt förslag - som sätter omedelbart stopp på alla odemokratiska försök från partietablissemangen - borde bygga på följande teser:

1. Det råder ingen brådska att välja ny partiordförande. Det finns en kongressvald styrelse och en särskilt utnämnd partisekreterare som kan fungera under tiden fram till nästa kongress för att ta hand om de frågor som kräver löpande behandling. Under tiden fram till nästa kongress bör man utforma regler för kandidatnominering och för ett öppet, fritt och välförankrat val av partiordförande. Varje partimedlem måste ges möjlighet att rösta och välja mellan flera kandidater som fyller formellt fastställda krav och ger till känna sin syn på politiken och sitt handlingsprogram. Partiordföranden ska representera medlemmarna i styrelsen, inte styrelsen inför medlemmarna.

2. Kriscommissionens framtagna program för partiets förnyelse ska remitteras till samtliga socialdemokratiska föreningar och låta varje arbetarekommun se till att arbetsgrupper, studieverksamhet och diskussionsmöten anordnas, vars resultat redovisas skriftligt, legitimeras i ett arbetarekommunmöte och skickas vidare till partidistriktet, partistyrelsen och programkommissionen för vidarebefordran till partikongressen. En invecklad procedur med ordning och reda, som är nödvändigt om man ska grundlägga en partipolitisk linje för 2000-talet.

Partikongressens beslut ska ligga till grund för tillkännagivande spridning av partiets position till den allmänna opinionen och ska gälla som riktlinjer för våra förtroendevaldas agerande på olika nivåer.

José L Ramírez
medlem i Tullinge förening

2012- 01- 23